

Sygn. akt II C 1320/13 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym z dnia z dnia 15 listopada 2012 roku (...)Spółka Akcyjna z siedzibą we W. reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie od M. P. kwoty 2858,96 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 24 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 1999,07 zł, oraz bez odsetek kwoty 730,89 zł i 129 zł, a także domagał się zwrotu kosztów sądowych.

Pełnomocnik powoda podniósł, że w dniu 19 stycznia 2008 r. udzielił pozwanemu kredytu z limitem 2000 zł. Pomimo wezwań pozwany nie uregulował ciężących na nim zobowiązań, nie spłacił limitu kredytowego w miesięcznych ratach w wysokości podanej w umowie (pozew k. 7-10 a.s.).

Nakazem zapłaty z dnia 23 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 12 a.s.).

W terminie ustawowym pozwany złożył sprzeciw od w/w nakazu zapłaty, w którym podniósł, iż uregulował całe zadłużenie wobec (...) Banku. Ponadto oświadczył, że nie może zweryfikować na podstawie załączonych do pozwu dokumentów, której umowy dotyczy jego zobowiązanie (sprzeciw k. 20 a.s.).

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Mokotowa (k. 24 a.s.).

W dniu 17 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Lublinie na podstawie art. 359 k.p.c. uchylił postanowienie z dnia 18 lutego 2013 r. i przekazał rozpoznanie niniejszej sprawy tut. Sądowi (k. 2, k. 6 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 01 sierpnia 2013 r. pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie sprzeciwu pozwanego. Pozwany nie dokonywał bowiem wpłat w sposób regularny i nie spowodowały one rozliczenia zobowiązania w całości. Stan zobowiązania był pozwanemu znany z uwagi na doręczony mu w dniu zawarcia umowy Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego i karty kredytowej. Pozwany nie spłacił w terminie zobowiązania, co było powodem rozwiązania z nim umowy przez Bank (pismo procesowe strony powodowej k. 33-36 a.s.).

W pozwie złożonym na formularzu urzędowym przed tut. Sądem powód domagał się od pozwanego kwoty 2858,96 zł z odsetkami umownymi zmiennymi w stosunku rocznym wg 4.00-krotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od dnia 25 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty, a nadto domagał się zwrotu kosztów procesu w postaci wpisu, opłaty skarbowej, oraz poniesionych opłat notarialnych (pozew k. 43-45 a.s.).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. P. zawarł w dniu 19 stycznia 2008 r. z (...)Bankiem S.A. (w tej chwili (...)S.A.) umowę o przyznanie limitu kredytowego i o wydanie i korzystanie z karty kredytowej T.MasterCard, z limitem kredytowym do kwoty 2000 zł. Integralną część umowy stanowił Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego T.MasterCard, który określał sposób korzystania z limitu oraz Tabela Opłat i Prowizji dla limitu kredytowego T.MasterCard, określająca opłaty i prowizje związane z limitem kredytowym oraz wysokość odsetek od kapitału przeterminowanego oraz zawierająca informacje o innych kosztach ponoszonych przez Posiadacza rachunku kredytowego w związku z niewykonaniem przez niego zobowiązań wynikających z umowy limitu. Posiadacz rachunku oświadczał, że otrzymał Regulamin oraz Tabelę Opłat i Prowizji i zapoznał się z ich treścią oraz przyjął do wiadomości i będzie je stosował.

Oprocentowanie nominalne było zmienne w okresie obowiązywania umowy. Spłata limitu kredytowego następować miała w okresach miesięcznych poprzez dokonywanie przez Posiadacza rachunku spłat na rachunek wskazany w

umowie, których wysokość i termin były określone w wyciągu z rachunku generowanego każdego 14 dnia miesiąca i wysyłanego na adres korespondencyjny Posiadacza rachunku kredytowego.

Umowa została zawarta na okres jednego roku tj. do dnia 19 stycznia 2009 r. W pkt. II tejże umowy strony zawarły umowę o wydanie i korzystanie z karty kredytowej na okres trzech lat, przy czym po ich upływie może być automatycznie przedłużana na kolejne trzyletnie okresy. Integralną część tej umowy stanowił Regulamin wydawania i użytkowania kart kredytowych T.MasterCard oraz Tabela Prowizji i Opłat dla karty T.MasterCard. Posiadacz oświadczał, że otrzymał w/w dokumenty, przyjął je do wiadomości i będzie stosował. Pozwany podpisał umowę własnoręcznie.

(dowód: umowa nr (...) k. 46-47 a.s., z tabelą opłat i prowizji dla karty kredytowej k. 63 i tabelą opłat dla limitu kredytowego k. 64).

Regulamin wydawania i użytkowania kart kredytowych T.MasterCard stanowił, że okres rozliczeniowy to powtarzalny okres miesięczny za wyjątkiem pierwszego okresu, który może być krótszy niż miesiąc, kończący się w dniu w którym sporządzany jest wyciąg z rachunku kredytowego, przy czym pierwszy okres rozliczeniowy rozpoczyna się w dniu zawarcia umowy limitu, a każdy kolejny w dniu następującym po dniu wygenerowania wyciągu. Punkt 2 § 1 określał dokonywanie transakcji przy użyciu kart, a § 2 obciążenie rachunku kredytowego. W pkt. V § 4 wskazano, że rozwiązanie umowy o kartę może nastąpić m.in. po upływie okresu wypowiedzenia umowy o kartę. Wypowiedzenie może być dokonane przez każdą ze stron w formie pisemnej z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, po upływie którego umowa ulega rozwiązaniu. Bank mógł w szczególności wypowiedzieć umowę gdy posiadacz naruszył postanowienia umowy o kartę lub Regulamin karty.

W Regulaminie przyznawania i korzystania z limitu kredytowego określono definicję dnia spłaty, kwotę spłaty umożliwiającą skorzystanie z okresu bezodsetkowego, zasady przyznawania limitu, i korzystania z niego, rachunek kredytowy z uwzględnieniem zasad pobierania przez Bank odsetek, opłat i prowizji za korzystanie z limitu oraz zasady dokonywania transakcji, a w tym wypłaty środków z rachunku, a także zasady ogólne, odsetki, opłaty i prowizje, zmianę planu i zamknięcie planu spłat ratalnych. Plan ten to plan kredytowy udostępniony w ramach rachunku kredytowego umożliwiający rozłożenie spłaty wykorzystanego limitu (zadłużenia kapitałowego) na raty. Punkt VI Regulaminu określał wyciąg z rachunku karty i spłaty zadłużenia oraz reklamacje. Rozwiązanie umowy limitu następowało po upływie okresu wypowiedzenia umowy i oznaczało rozwiązanie umowy o kartę. Wypowiedzenie limitu mogło nastąpić m.in. w razie braku wymagalnej spłaty minimalnej przez okres 2 miesięcy, braku spłaty kwoty przekroczenia limitu w terminie spłaty wymagalnej spłaty minimalnej wskazanym na wyciągu, naruszenia przez Posiadacza rachunku kredytowego postanowień umowy limitu lub Regulaminu limitu lub naruszenia zawartej umowy o kartę lub Regulaminu karty. Umowa limitu była zawarta na rok z możliwością automatycznego przedłużenia na kolejne roczne okresy.

Tabela opłat i prowizji dla karty kredytowej określała stawki obowiązujące za takie czynności jak opłata roczna za kartę, płatność bezgotówkowa, wypłata gotówki w kraju i za granicą, zastrzeżenie karty, blokada karty. Tabela opłat i prowizji dla limitu kredytowego wskazywała natomiast na limit kredytowy, oprocentowanie za wypłatę środków z rachunku w formie przelewu, wymagalną spłatę minimalną w opcji podstawowej, wysokość odsetek od przeterminowanego kapitału, opłatę za przekroczenie limitu kredytowego, koszty sądowe oraz koszty komornicze oraz opłatę za wystawienie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego.

(dowód: Regulamin wydawania i użytkowania kart kredytowych k. 48-54, Regulamin przyznawania i korzystania z limitu kredytowego k. 55-62 i Tabela opłat i prowizji dla karty kredytowej k. 63, Tabela opłat i prowizji dla limitu kredytowego k. 64).

W okresie od 19 stycznia 2008 r. do 17 października 2010 r. pozwany dokonywał transakcji przy użyciu karty T.MasterCard. Od dnia 25 października 2010 r. naliczane były pozwanemu odsetki za brak spłaty karty w terminie, opłaty za upomnienia listowne, opłata za bankowy tytuł egzekucyjny, odsetki od kapitału przeterminowanego, w dniu

19 listopada 2011 r. nastąpiło przeksięgowanie zadłużenia pozwanego – obciążenie 2.635,01 zł. Pozwany nie spłacił zadłużenia.

(dowód: lista operacji k. 65-67 verte).

Wobec braku spłaty zadłużenia została wypowiedziana pozwanemu umowa o limit kredytowy i o kartę w dniu 08 września 2011 r.

(dowód: wypowiedzenie k. 68 wraz z potwierdzeniem nadania k. 68 verte).

W dniu 24 kwietnia 2012 r. strona powodowa wystawiła wobec pozwanego wyciąg z ksiąg banku na kwotę zadłużenia w wysokości 2858,96 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg banku k. 69).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w ocenie Sądu orzekającego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwany w niniejszej sprawie kwestionował, na podstawie jakiej umowy dochodzona jest przez stronę powodową wobec niego należność, a nadto twierdził, iż żądanie pozwu jest bezzasadne, albowiem spłacił swoje całe zadłużenie wobec (...)Banku.

Zważyć w tym miejscu wypada, że Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie zaś z dyspozycją art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne. Zatem przede wszystkim strony powinny wskazać Sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń, a ocena przydatności wskazanego przez strony dowodu należy już do Sądu.

Mając na uwadze powyższą konstatację uznać należało na gruncie niniejszej sprawy, że zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu strona powodowa winna przedłożyć umowę łączącą ją z pozwanym, a pozwany dowody świadczące o tym, że przedmiotowe zadłużenie spłacił zgodnie z tym co twierdził w sprzecznie od nakazu zapłaty.

Powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 2858,96 zł wynikającej z umowy o przyznanie limitu kredytowego i wydania karty kredytowej, i w tym zakresie powód zaoferował dowód w postaci umowy z dnia 19 stycznia 2008 r. wraz z jej integralnymi częściami tj. Regulaminami i Tabelami opłat i prowizji, udowadniając tym samym w ocenie Sądu fakt istnienia zobowiązania pozwanego co do zasady. Ponadto strona powodowa przedstawiła również wyciąg z konta bankowego pozwanego wraz z wyciągiem z tabeli obrotów na rachunku karty i zbiorcze zestawienie wykazu miesięcznych wyciągów z rachunku karty, czym potwierdziła wysokość zadłużenia pozwanego.

Po złożeniu w poczet materiału dowodowego sprawy umowy własnoręcznie podpisanej w dniu 19 stycznia 2008 r. przez pozwanego, nie kwestionował on już faktu jej zawarcia, ani nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie, w tym w szczególności nie kwestionował dalej swego zadłużenia ani co do faktu jego istnienia, ani co do jego wysokości. Brak było zatem podstaw do podważania wiarygodności złożonych dokumentów, jako podstawy odpowiedzialności finansowej pozwanego. Jak wynika z przedstawionych przez powoda dowodów pozwany zobowiązany był na mocy zawartej umowy do wpłacania na rachunek kredytowy wymaganej spłaty minimalnej, i kwoty wykorzystanego kapitału w terminach umownych. Regulamin, z którym zapoznał się pozwany – potwierdza to złożenie własnoręcznego podpisu pozwanego pod umową - przewidywał ratalny sposób spłaty należności na podstawie przesyłanych pozwanemu wyciągów bankowych. Powód przedstawił zestawienie zbiorcze miesięcznych wyciągów z rachunku karty, z których wynikało, że pozwany należności określonych umową i Regulaminem nie regulował terminowo, brak też dowodu wbrew twierdzeniom pozwanego, że całe zadłużenie wykazane przez powoda w niniejszej sprawie uregulował.

Rzecz Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych do rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17.12.1997 r., I CKU 45/96). A więc ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku.

Fakt ciężącego na pozwanym długu skutkowało rozwiązaniem umowy przez Bank oraz wystawieniem wyciągu z ksiąg banku.

Na marginesie jedynie dodać w tym miejscu należy, że Sąd uznał powyższy wyciąg za dowód prywatny w sprawie, jednakże w obliczu innych dowodów złożonych przez powoda na poparcie swego stanowiska, a w tym umowy zawartej z pozwanym wraz ze stosownymi Regulaminami i Tabelami opłat i prowizji oraz listę operacji wykonanych na rachunku należącym do pozwanego, oraz brak dowodów przeciwnych i inicjatywy dowodowej pozwanego w tym zakresie, powództwo należało uznać za zasadne w całości.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd orzekł, jak w pkt. I sentencji wyroku.

Orzeczenie o odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd oparł na przepisie art. 482 § 2 k.c.

Orzeczenie zawarte w pkt. II wynika z przepisu art. 98 k.p.c. tj. odpowiedzialności za wynik procesu. Na kwotę zasądzoną od pozwanego na rzecz strony powodowej składa się kwota 36 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 29,52 zł tytułem zwrotu opłat notarialnych, tj. w sumie 82,52 zł, jakie poniosła powódka w niniejszej sprawie.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)